

לפני במעט שבועיים עזבתי את בית-החולים, אחרי ב-10 שבועות של שהות, ואני עדיין חס במי ששב מפלאכטה אחרת. את הימים הראשונים הקדשתי לעוברים סידוריים, למשך סדר באלגאן שהצבר במשרד בעת העדרותי, בדיקת בחינות ועבודות -- ועבשו התישתי ללמידה את השימוש ב-APPLE שרבשתי עוד לפני היציאה ל"גלות". משפט הרשונה היא לנשות לבתו מבטב זה, ותוך כדי בר להציג תור בשבוע לרמת ידע שתאפשר לי שימוש לצרכים מקצועיים. בינתים ה-NUN הוא אдол (אם כי אני מתרגז מדי פעם באשר "לא הולך" במד שאני דוצה...).

תפקידית זאת מנו בבית-חולים במצב ירוד יותר ממה שבסنته: אני לא יכול להתהלך ללא הליבורו (ROLETOR), והשימוש بيידי גרוע ממשה. אך, בזיכרון, מטרת הביתוח הייתה מניעת התדרדות חמורה לקראת שיתוק, והרופא טען שהיתוח הצליח (אר האם החולה...?). סיבום אמיתי ביתן יהיה לעשות רק בפרנסקייה שלzman.

עברה עלינו תקופה לא פשוטה, במשך החודשים הללו, שעליים יש להוסיף את השנה המתוודה שקדמה להם: בחיפוש אחר הדיאגנוזה, ועצם האפשרות לטיפול (נניחות? איפה? ע"י מי? מי יטמא? ועוד הרבה סימני שאלה -- אפילו "קיומאים" -- מעין אלה). דיינה הייתה ממש פיבורה, וכן גם הילדים ("האם אבא יטהור?" -- שאכל עלי). החברים והילדים שלי בארץ ובoulos נחלו במלוא גודלם. איינני חושב שמשהו יכול להתברר עוד באוצר כזה של חברים ו��ளים, כפי שנתקלו אלה/slavo -- בצדדים שונים ובבieteniosים שונים. וזה כולל גם את האובייבראטייה במוסד. כל אלה עשו את תקופת הדו לנוכח. נבון שאני בשטח פטמי מוד, שלא ממהני. אולי אפילו עצבי ההוטור נפצעו או-שם בתהילך. דומה שרך באשר ההוטור ישוב -- אהיה משוקם (גם אם עדיין אמשיך להשתמש בהליקו).

השלב השני -- שהותי במהלך השיקום ("הדמה -- הר הצופים") -- היה השלב המועבר עבורי ב"סוציאלז". היה זה מעין "טילואים", שבו נתאפשרה פגישה אינטימית ובמוסד דחוס וסגור עם אנשים וסיטואציות שב"ב אינני פוגש ב"מגדל השו" שלוי. די אם אציינו שכשלייש מון הסגל הפארה-רפואית וכשלייש מון החולמים היו ערבים. היו גם ערבים שהיו מטופלים על צוותות של יהודים. זהו מצב מלא מתייחסות מצד אחד, אך מכך לשיתוף פעולה מצד שני. קשה מאד לבטא שיבנה (וזו הייתה בשפע) בלבוי מי שטפל בר ואתה תלוי בו במעט בכל צדקה, וגם קשה לבטא שינוי או הסתייגות בלבוי מי שאתה מתפל בו (בחיל מון האתיקה המקצועית)

שעתה שירות לאומי לאותי ב"הדמה" (במקום שירות צבאי), נעה יפהפייה מבית מבודד ומפורדים, די במובן, אשר הייתה בדמותו ב"גערת התchia", 'לחמה' בימייה בנדח הנסיגה -- ועבשו היא פעללה ב"בתיבות שלום" (מעין "שלום עבשו"andi). באשר ניסיתי לתהות על התהילך של המעבר, היא עבנה שבבית-החולים פגשה ושוחחה עם ערבים רבים, והגיעה למסקנה שהفترוגות שקדום האמינה בהם היו פשטיים, הצרי ראות, לא מעשיים ולא צודקים. אולי סתם התבררה?

על המצב בארץ לא כדי להרחב את הדיבור. אתם מעודכנים לא פחות ממי. לטרוח האדור או כי יותר ויוטר פסמי. הפקבו למרכז דו-לאומי, ואני מתחילה להסבירים עם בלבושתי שהמצב במעט ואיבדו דודסאכלי (לא בכלל ההתחלויות -- אלא ממש שאין מי שיקבל החלטות פוליטיות אמיתיות). המפעל הציוני בקרה בבה-בתוך-עצמם מבדים של השמדה עצמית. רק שאלה שלzman.

בד יקירי, רב תודות על הדאגה והטסירות שפיקלית. אני יודע שאתה חבר טוב